

Arrest

**nr. 103 457 van 24 mei 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE, loco advocaat H. VAN DEN BERGHE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 mei 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 mei 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 maart 2012.

1.3. Op 20 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 december 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) L.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn. U weet niet precies wanneer u bent geboren, maar u verklaart minderjarig te zijn op het moment van uw interview op het CGVS, doch heeft leeftijdsonderzoek uitgewezen dat u 20,6 jaar oud was op 20 juli 2011. U bent geboren in het dorp Memla in het district Khogyani in de oostelijke provincie Nangarhar, waar u ook steeds gewoond heeft tot aan uw vertrek uit Afghanistan.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

U bent alleen naar België gekomen. Uw ouders en broer en 2 zussen verblijven momenteel nog in uw geboortedorp in Khogyani.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van uw werkzaamheden als bewakingsagent en portier bij de Noorse NGO Norwegian Refugee Council (NRC) in Chamtala bij Jalalabad stad in de provincie Nangarhar.

1 à 2 jaar nadat u stopte met school begon u als bewakingsagent en portier te werken bij de Noorse NGO NRC in Chamtala bij Jalalabad in Nangarhar. U had deze job verkregen via uw oom die de directeur van NRC kende. U was verantwoordelijk voor het binnen en buiten laten van de chauffeurs en het personeel van de NGO en ook de bezoekers die kwamen. Op het moment dat u daar ongeveer 8-9 maanden werkte, verkreeg u problemen vanwege de taliban omwille van dit werk dat u deed. Op een dag ging u voor een paar dagen naar huis om uw familie te bezoeken en uw moeder vertelde u dat ze tijdens het schoonmaken een brief had gevonden. De brief was gericht aan uw vader, maar ging over u en uw werk voor de buitenlanders. U werd er door de taliban van beschuldigd een spion en slaaf te zijn van de ongelovige buitenlanders. Na uw vakantiedagen keerde u echter gewoon terug naar uw werk in Chamtala. U sprak wel over deze brief met uw collega's, over de problemen met de taliban en het feit dat ze u probeerden te overhalen hen te vervoegen in jihad. Op uw werk zeiden ze u daar geen zorgen over te maken, uw collega portier K.(...) W.(...) had blijkbaar ook een dergelijke brief gekregen. Jullie gingen gewoon verder met jullie werk. Maar bij uw thuiskomst na een volgende korte vakantie bij uw familie in Memla, vernam u van uw andere collega's dat er een aanval was gepleegd op jullie kantoor en dat K.(...) W.(...) daarbij vermoord werd. Na dit incident werkte u alleen verder als portier en op een avond kreeg u telefoon van uw vader. Hij vroeg u enkele voedingswaren te kopen en naar hen te brengen. U vroeg toestemming op uw werk en vertrok naar uw dorp. Daar kreeg u de uitnodiging voor een huwelijksfeest maar in werkelijkheid zat er in de enveloppe een nieuwe dreigbrief van de taliban. Toen u deze aan uw vader voorlas, werd hij bang en hij gebood u naar een kennis van hem te gaan in Jalalabad, waarna hij naar het districtshuis zou gaan om een officiële aanvraag naar de regering te sturen om jullie te helpen. Daar zeiden ze hem echter dat ze jullie alleen konden helpen indien jullie concrete namen en personen zouden kunnen benoemen waar zij dan naar konden op zoek gaan. Uw vader kwam naar Jalalabad en met dit nieuws stelde hij dat er voor u maar één mogelijkheid was om veilig te zijn en in leven te blijven en dat was door het land te verlaten.

U verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht in 1388 (2009), een precieze datering kan u niet geven. U kwam in België aan op 2 mei 2011 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege de taliban omwille van voorgenoemde werkzaamheden bij NRC. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een schoolcertificaat van uw middelbaar onderwijs tot de 7e klas, een appreciatiebrief van uw werk bij NRC, uw ID kaart van bij NRC en een dreigbrief vanwege de taliban.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, op verschillende punten onvoldoende overtuigend, onvoldoende plausibel en bijgevolg onvoldoende geloofwaardig zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat u -zo u hypothetisch gezien al iets te vrezen zou hebben- deze aangehaalde problemen kan vermijden door u te hervestigen in Kabul stad.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 5). U verklaart niet te weten in welk jaar u werd geboren, maar u stelt bij uw aankomst in België 16 jaar te zijn geweest en u verwijst tijdens het gehoor op het CGVS naar de taskara die u voorlegt waarop vermeldt staat dat u 15 jaar oud was op 22 mei 2009 (01/03/1388) (CGVS, p. 3). Uit het

leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd bij uw aankomst in België en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 20 juli 2011 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar als uw minimumleeftijd wordt beschouwd. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 19 maart 2012 volgens uw taskara ongeveer 17,8 jaar oud was. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van 3 jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Dat u de asiendiensten heeft proberen misleiden over uw leeftijd komt uw algehele geloofwaardigheid uiteraard niet ten goede.

Vervolgens is er volgende cumulatie van vage, weinig waarschijnlijke, onvoldoende overtuigende en bijgevolg weinig geloofwaardige elementen in uw verklaringen met betrekking tot de door u beweerde werkzaamheden bij de Noorse NGO NRC en de incidenten die daaruit volgden en dewelke de directe aanleiding zouden hebben gegeven voor uw vlucht uit Afghanistan. Deze ondermijnt op fundamentele wijze uw gegronde vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Afghanistan.

Een eerste bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over uw werkzaamheden als bewakingsagent en portier bij de Noorse NGO NRC. Deze verklaringen komen op verschillende punten vaag, weinig doorleefd en onvoldoende overtuigend over, waardoor ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van dit door u beweerde beroep.

Wanneer u gevraagd wordt wanneer u begon te werken voor deze Noorse organisatie, of u dit in de tijd kan situeren, dan komt uw antwoord hier eerder vaag en zeer ruim over, wat vreemd is aangezien u even verder stelt dat dit zeer recent was en dat u uw job verliet slechts enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 8). Het enige van datering dat u hier kan geven, is dat u begon met dit werk ongeveer 1-2 jaar nadat u stopte met school (CGVS, p. 8). Gezien het uw eerste werkervaring nadat u stopte met uw studies betrof en dit toch een betekenisvol moment in uw leven moet geweest zijn komt het allesbehalve overtuigend over dat u niet in staat bent hierover meer duiding te geven en spreekt in termen van 1 à 2 jaar na het beëindigen van uw studies (CGVS, p.7,8,11). Op de vraag of u dan 17-18 jaar oud was, kan u alleen maar antwoorden dat dat 'ja misschien zoiets moet geweest zijn' (CGVS, p. 8). Hier komt het weinig aannemelijk en weinig logisch over dat u dergelijke recente tewerkstelling, die dan bovendien ook nog eens de aanleiding heeft gegeven tot uw vlucht uit uw land van herkomst, slechts zo vaag kan situeren in de tijd. Aangezien u verklaart dat dit uw eerste werkervaring was, aangezien het hier toch om een zeer recente werkervaring gaat en binnen de context van een land als Afghanistan en de zeker niet evidente situatie om daar een dergelijke job te verkrijgen, kan hier toch redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich het begin van deze werkzaamheden iets preciezer en concreter zou kunnen herinneren. Bovendien kan hierbij ook opgemerkt worden dat de precieze periode van uw tewerkstelling bij NRC duidelijk vermeld staat op het certificaat dat u als stavingsdocument voorlegt en dat het hier dan ook kan getuigen van een gebrek aan interesse dat u dit niet heeft opgemerkt of dat u de inhoud van dit document niet heeft laten vertalen.

Vervolgens heeft u helemaal geen idee wanneer deze NGO opgericht is en sinds wanneer deze werkzaam is in Nangarhar of in Afghanistan in het algemeen, u kan dit zelfs niet ongeveer situeren of u heeft geen idee bij benadering of het lang geleden was of eerder recent (CGVS, p. 8). U hebt ook helemaal geen idee of de NGO nog werkzaam is in andere landen dan Afghanistan (CGVS, p. 8). U heeft ook helemaal geen weet van wie S.(...) W.(...) is, hoewel deze op een recent fact sheet van de NGO NRC wordt aangeduid als country director (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier, CGVS, p. 8). Als u iets verder naar de naam van de Afghaanse directeur of verantwoordelijke van het bedrijf gevraagd wordt, noemt u de naam S.(...), maar u kan verder alleen vertellen dat hij van Chamtala afkomstig is, iets van meer concrete informatie heeft u niet over hem want u deed uw eigen job als doorkeeper en u vroeg daar niet naar (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit de informatie op de webpagina van NRC Afghanistan dat de huidige Afghaanse directeur P.(...) N.(...) is (zie informatie toegevoegd aan blauwe map van administratief dossier, CGVS, p. 9). Hier komt het zeer vreemd over dat de informatie die u geeft over de directeur zeer vaag blijft en helemaal niet overeen blijkt te komen met de beschikbare informatie op internet, aangezien u verder verklaart dat uw oom de directeur van deze NGO kende en dat u op die manier aan deze job was geraakt (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u zelfs op het einde dat de directeur ook uw rechtstreekse supervisor/verantwoordelijke was bij de NGO, dat u direct naar hem ging als u een probleem had en dat u een goed contact had met hem (CGVS, p. 11). Dergelijke vage en incoherente

verklaringen over deze directeur komen dan ook zeer vreemd en weinig aannemelijk over. Verder wordt u dan gevraagd hoe een doorsnee werkdag er voor u uitzag en het enige wat u hierop kan antwoorden is dat u er gewoon uw dag spendeerde, u weet het niet, u was gelukkig toen u daar werkte (CGVS, p. 9). Vervolgens wordt u dan gevraagd of u iets van documenten kan voorleggen ter bevestiging en ondersteuning van deze door u beweerde werkzaamheden bij NRC. U legt hierbij uw ID kaart neer en ook een tewerkstellingsattest uitgevaardigd door de HR officer van NRC (CGVS, p. 4). U verklaart het tewerkstellingsattest verkregen te hebben via uw vader toen u hier al in België was, maar u heeft zelf geen idee wie het heeft opgesteld, u hebt daar blijkbaar dan ook niet naar gekeken toen u het aankreeg (CGVS, p. 4). En zoals uit voorgaande argumentatie blijkt hebt u dit document blijkbaar helemaal niet gelezen want u verklaarde niet te weten wanneer u juist bent beginnen werken bij deze NGO, hoewel dit duidelijk vermeldt staat in dit attest (CGVS, p. 7-8). U kan verder niets anders van ondersteunende documenten voorleggen. U heeft geen foto's want de buitenlanders namen wel foto's maar u heeft ze zelf niet (CGVS, p. 10). Als u hier naar gevraagd wordt, verklaart u wel een contract te hebben getekend, maar u stelt dat u daar geen kopie van kreeg (CGVS, p. 10). Hier komt het eerder vreemd en onlogisch over dat een goed georganiseerde NGO als NRC in Afghanistan geen kopie zou geven van de tewerkstellingscontracten aan zijn werknemers. Dergelijke verklaringen stellen uw geloofwaardigheid sterk in vraag. Tot slot kan u ook niemand concreet benoemen van de buitenlanders die voor deze NGO werkten en het kantoor toch een paar keer per maand zouden bezocht hebben, u kende hun naam wel maar u herinnert het u niet meer want ze hebben heel moeilijke namen (CGVS, p. 11).

Samengevat kan dan ook gesteld worden dat uw verklaringen hier op verschillende essentiële punten te vaag, te weinig doorleefd en onvoldoende overtuigend overkomen om aan te tonen dat u werkelijk dit werk bij NRC recent gedaan heeft in Afghanistan gedurende de door u vooropgestelde periode. De duiding u die u hierover kan geven is eerder algemeen van aard en kan dus geweten zijn door vele mensen die in de buurt van deze NGO wonen of die eventueel iemand kennen die werkzaam is bij deze organisatie. U kan de informatie die u geeft over NRC makkelijk hebben verkregen op deze zelfde wijze.

Een tweede bemerking handelt dan over uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u verklaart te hebben verkregen vanwege de taliban naar aanleiding van deze door u beweerde werkzaamheden bij de Noorse NGO NRC. Hier kan meteen worden opgemerkt dat in navolging van voorgaande argumentatie over uw werk als portier bij NRC waaraan door het CGVS weinig of geen geloof gehecht wordt, kan geconcludeerd worden dat bijgevolg dan ook geen geloof kan gehecht worden aan deze door u beweerde bedreigingen naar aanleiding van uw werk. Bovendien komen uw verklaringen hieromtrent ook op verschillende punten eerder vaag, incoherent en weinig aannemelijk over.

Als u gevraagd wordt wanneer precies voor u de persoonlijke problemen begonnen met de taliban naar aanleiding van uw werk, dan stelt u dat u uw job reeds 8-9 maanden deed toen de brieven kwamen (CGVS, p. 15). U heeft echter helemaal geen idee meer wanneer dit was en u kan dit niet situeren in de tijd van het jaar want het gebeurde veel te lang geleden (CGVS, p. 15). Lang geleden gaat hier echter om ongeveer 2 jaar en aangezien dit toch een behoorlijk ingrijpende gebeurtenis moet geweest zijn voor u, die het begin betekende voor de directe aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan, zou hier toch redelijkerwijze van u verwacht mogen worden dat u dit iets preciezer in de tijd zou kunnen situeren. Verder wordt u dan gevraagd naar deze brief, maar u heeft deze niet bij en u heeft ook geen idee of deze nog zal aankomen met de post (CGVS, p. 15). U heeft bovendien geen idee of uw naam specifiek in deze brief vermeld werd en door wie hij zou opgesteld en ondertekend zijn, u weet alleen dat er handtekeningen stonden (CGVS, p. 15). Aangezien deze brief de start betekende van uw problemen die geleid hebben tot uw vlucht zou hier toch van u verwacht kunnen worden dat u deze zou kunnen voorleggen of dat u tenminste concreet zou kunnen antwoorden op de vragen die u hieromtrent gesteld worden. Vervolgens stelt u dat uw collega K.(...) W.(...) ook een brief verkreeg vanwege de taliban, ongeveer op het zelfde moment als dat u de eerste brief kreeg (CGVS, p. 13). Wanneer u dan gevraagd wordt wat deze K.(...) W.(...) deed na het krijgen van de brief, dan heeft u hier geen idee van, u stelt dat hij gewoon verder werkte en naar het office kwam (CGVS, p. 14). Hij zou er u ook niets over verteld hebben en u zou er hem ook niets over gevraagd hebben (CGVS, p. 14). U heeft ook helemaal geen idee wat er in zijn brief stond en u zou hem daar ook niet achter gevraagd hebben (CGVS, p. 14). Hier komt het opnieuw bijzonder vreemd en onlogisch over dat u zo weinig concrete duiding kan geven over uw collega die blijkbaar op ongeveer hetzelfde moment hetzelfde meemaakte en dat u hier eigenlijk helemaal niet met hem over gesproken zou hebben. Verder verklaart u dan nog een tweede brief te hebben ontvangen van de taliban, verpakt in de uitnodigingskaart voor een huwelijk, u stelt deze te hebben verkregen een 5-6 tal dagen voordat u het land verliet (CGVS, p. 14). Op het einde van het interview verklaart u vervolgens te zijn vertrokken uit Afghanistan in 1388 (2009) (CGVS, p. 18). Deze verklaringen komen echter helemaal niet overeen met de datering op deze brief, die u enkele dagen na uw interview op het CGVS binnenbrengt. De brief die u voorlegt is gedateerd op

07/09/1389 (28/11/2010), wat dus betekent dat deze een hele tijd na uw vertrek uit Afghanistan zou zijn verstuurd. Dit kan echter niet kloppen met de inhoud van de brief, waarin vermeld wordt dat u op dat moment nog steeds werkzaam bent bij de NGO NRC, ondanks de waarschuwingen die u werden gestuurd (zie vertaling brief in administratief dossier). Dergelijke incoherente en tegenstrijdige elementen in uw verklaringen en in rekening gebracht met de documenten die u neerlegt ondermijnen hier op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Na het verkrijgen van deze eerste brief stelt u voor enkele dagen on leave te zijn gegaan naar uw familie en een tijd daarna ook nog voor een tweede keer (CGVS, p. 13). Maar als u dan gevraagd wordt deze 2 momenten ongeveer in de tijd te situeren, dan kan u alleen maar zeggen dat u niets weet van de datum van die dingen (CGVS, p. 16). Het enige van tijdssituering dat u kan geven is het jaar 1388 iets specifiek herinnert u zich niet meer (CGVS, p. 16).

Daarnaast stelt u dat de NGO NRC zelf ook brieven zou hebben verkregen vanwege de taliban, 2 keer zouden ze een brief hebben verzonden naar het kantoor (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt wanneer het office deze brieven verkreeg en of u dit ongeveer kan situeren, dan kan u alleen maar zeggen dat het voor uw brieven was, u heeft geen idee van het jaar of de maand (CGVS, p. 14). Verder worden u dan enkele concrete vragen gesteld over waar deze brieven werden afgeleverd en door wie, maar u kan hier alleen maar eerder vaag en ontwijkend op antwoorden dat de dag dat u het van uw brieven vertelde dat ze dan ook zeiden dat er brieven naar het kantoor werden gestuurd (CGVS, p. 15). De directeur zou u verder niets hebben verteld over deze brieven en u zou er hem ook niets van gevraagd hebben, omdat hij een hoge positie had en u niet de toestemming had om zoiets te vragen (CGVS, p. 15). Even tevoren tijdens het interview verklaarde u echter wel dat uw oom de directeur goed kende en dat u bovendien een goed contact had met hem en dat hij u bij het begin gezegd had dat u met problemen steeds bij hem terecht kon (CGVS, p. 11). Hier komt het dan opnieuw zeer vreemd en weinig aannemelijk over dat u hier met hem niet concreter over zou gesproken hebben. Verder wordt u dan nog gevraagd hoe de NGO hierop reageerde, op het verkrijgen van deze brieven, of er bepaalde stappen werden ondernomen. Het enige wat u hierop kan antwoorden is dat u het niet weet, dat u alleen weet dat ze brieven kregen, meer weet u niet, u weet niet wat ze deden, u deed gewoon uw job (CGVS, p. 15). U heeft bovendien ook helemaal geen idee waarom u specifiek binnen de NGO persoonlijke brieven zou hebben verkregen, alleen u en K.(...) W.(...), terwijl jullie helemaal geen verantwoordelijke of bepalende functie uitoefenden binnen de werking van deze NGO (CGVS, p. 18). U verklaart dat u niet weet voor welke reden, maar dat u denkt dat ze u gewoon wilden arresteren en dat ze u zullen vermoorden omdat u een spion en slaaf bent voor de buitenlanders (CGVS, p. 15). Even later voegt u nog toe dat ze aan de anderen misschien ook iets zonden maar dat zij er niet met jullie over spraken en u heeft het hen zelf ook nooit gevraagd (CGVS, p. 18).

Dan zijn er uw verklaringen over de nacht dat de NGO bezoek zou hebben gekregen van de taliban en waarbij uw collega K.(...) W.(...) werd meegenomen en later om het leven werd gebracht. Niemand zou iets gezien of gehoord hebben, de volgende ochtend werd gewoon zijn lichaam gevonden (CGVS, p. 16). Hier komt het weinig logisch en zeer weinig waarschijnlijk over dat dit zomaar kon gebeuren, zonder dat iemand hier iets van merkte. Zeker aangezien u voordien verklaarde dat het kantoor van de NGO zelf al verschillende brieven had verkregen vanwege de taliban en dus toch logischerwijze van hen zou verwacht worden dat ze meer op hun hoede zouden zijn en de nodige voorzorgsmaatregelen zouden nemen. Verder wordt u dan gevraagd wat de directeur dan deed nadat dit incident gebeurd was en opnieuw kan u louter vaag en ontwijkend antwoorden dat u daar niet met hem over sprak en dat u niet weet wat ze deden want dat u uit het land vertrok (CGVS, p. 16). U vroeg er niets over aan de directeur en u hoorde er ook niets over, u was slechts een watchman in Afghanistan en als watchman spreek je niet met een directeur (CGVS, p. 17).

Tot slot verklaart u dat uw vader omwille van deze problemen een official request letter stuurde naar het districtscentrum, maar dat ze jullie niet konden helpen (CGVS, p. 17). Als u dan gevraagd wordt of u deze brief of een kopie of afgiftebewijs daarvan bij hebt, dan stelt u eerder verward dat u daar niet zeker van bent, dat hij misschien thuis is (CGVS, p. 17). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u deze niet heeft meegebracht of ook heeft gevraagd deze op te sturen samen met de andere brief dan kan u alleen maar ontwijkend antwoorden dat ze u niet zouden gezegd hebben deze ook mee te brengen, dat ze u niets zouden gevraagd hebben over deze brief (CGVS, p. 17). U heeft zelfs geen idee of uw vader ooit een document of bewijs verkreeg van deze klacht/aangifte (CGVS, p. 17). Aangezien dergelijk document rechtstreeks betrekking heeft op de kern van uw asielaanvraag en de reden waarom u Afghanistan ontvlucht bent zou hier toch redelijkerwijze van u verwacht kunnen worden dat u zelf zou weten dat dit document een belangrijke waarde heeft voor uw dossier en een belangrijke ondersteuning kan zijn voor het verhaal dat u vertelt. Uw gebrek aan inspanning en interesse hieromtrent ondermijnen opnieuw op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

De cumulatie van al deze vage, oppervlakkige en weinig concrete verklaringen met betrekking tot het door uw beweerde beroep als bewakingsagent en portier bij de Noorse NGO NRC en de incidenten

die de directe aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht uit Afghanistan ondermijnen opfundamentele wijze de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Een laatste bemerking handelt over uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Wanneer u hier aan het begin van het interview naar gevraagd wordt stelt u dat u normaal één keer per maand met uw ouders spreekt en dat het nu op de datum van het interview ongeveer 2 maanden geleden is (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt waarover u spreekt met uw ouders tijdens deze contactmomenten, dan verklaart u dat het ging over de documenten die u nodig had omdat er hier naar gevraagd werd en verder over hun leven en hoe het daar met hun gaat (CGVS, p. 11-12). Ook met uw zussen zou u nog gesproken hebben na uw vertrek uit Afghanistan, tevens gingen deze gesprekken over hoe het leven gaat en of u hier naar school gaat en zo (CGVS, p. 12). Hier kan toch opgemerkt worden dat het vreemd over komt dat u tijdens deze telefoongesprekken niets zou vragen over de problemen die u gehad heeft en de verdere ontwikkelingen hiervan na uw vertrek uit Afghanistan. Wanneer u dan bij het einde van het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan, kan u hier eigenlijk niets concreet over vertellen. U verklaart niet te weten wat er nu omgaat, uw familie zou u er niets over vertellen, omdat het vooral uw probleem was toen u daar was (CGVS, p. 18). Als u dan gevraagd wordt of u hier niet meer naar doorvroeg in detail, dan stelt u dat ze zeiden dat sinds dat u er niet meer was dat ze niets meer van de taliban hadden gehoord omdat ze niet weten waar u nu bent (CGVS, p. 18). Uit uw verklaringen hier blijkt dus duidelijk dat uw familie in Afghanistan op dit moment op geen enkele manier nog iets van problemen ondervindt vanwege de taliban. Dit komt eerder vreemd en weinig waarschijnlijk over want indien de taliban werkelijk naar u specifiek op zoek zouden zijn, zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze actief op zoek zouden gaan naar u en toch zeker bij uw familie naar u zouden komen informeren of iets van concrete actie ondernemen om uw familie onder druk te zetten om te zeggen waar u zich op dit moment bevindt. Dergelijke vreemde verklaringen ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Op basis van al het voorgaande concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiairebeschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. De taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en het schoolcertificaat dat u voorlegt zijn slechts een indicatie van uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Zoals reeds in voorgaande argumentatie werd aangehaald kunnen de ID kaart en de appreciatiebrief die u voorlegt van NRC niet voldoende overtuigen dat u zelf effectief daar gewerkt heeft, uw verklaringen komen immers op talrijke punten te vaag en te weinig doorleefd over. De brief van de taliban die u voorlegt blijkt een markante incoherentie te bevatten omtrent het moment waarop u hem zou verkregen hebben en het moment waarop u uit Afghanistan zou vertrokken zijn. Bovendien kan hierbij nog opgemerkt worden dat u verklaart meerdere brieven te hebben verkregen vanwege de taliban maar u kan er slechts één voorleggen en u heeft geen afdoende verklaring waarom u de anderen niet kan tonen. Ook de official request letter van de aangifte die uw vader zou hebben gedaan bij het districtshuis kan u niet voorleggen en u heeft niet de minste inspanning gedaan om deze documenten op te vragen bij uw familie in Afghanistan. Dergelijke desinteresse en dit gebrek aan inspanning voor het bekomen van toch wel essentiële documenten met betrekking tot uw asielaanvraag stellen ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden

beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul.

U bent 8 jaar naar school geweest in Afghanistan en u spreekt Dari, Pashtou, een beetje Engels en een beetje Nederlands (CGVS, p. 7). U heeft hoogstwaarschijnlijk ook werkervaring. Volledigheidshalve dient hierbij ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, betwist verzoeker de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij over een intern vestigingsalternatief in Kabul

beschikken. Verzoeker haalt diverse algemene rapporten aan waaruit moet blijken dat de algemene veiligheidssituatie in Kabul niet van een leien dakje loopt. Hij argumenteert dat de opsomming van aanslagen werkelijk hallucinant is en dat de commissaris-generaal misschien wel kan stellen dat de aanslagen eerder gericht zijn op "high profile" doelwitten maar hij niet op redelijke wijze kan menen dat bij deze aanslagen geen onschuldige burgerslachtoffers vallen. Uit de in het verzoekschrift opgesomde aanslagen en incidenten blijkt integendeel dat burgerslachtoffers regelmatig voorkomen, aldus nog verzoeker. Tevens zou volgens verzoeker uit de door hem geraadpleegde bronnen blijken dat Kabul enkel een optie is wanneer men kan terugvallen op familie, een sociaal netwerk of op een eigen etnische gemeenschap, hetgeen voor hem niet het geval is. Evenmin kan verzoeker zich scharen achter de redenering van de commissaris-generaal als zou hij hoogstwaarschijnlijk over de nodige werkervaring beschikken, temeer nu geen geloof wordt gehecht aan de door hem naar voren gebrachte werkzaamheden. In het licht van het voorgaande, meent verzoeker dat hij zich niet kan vestigen in Kabul. Hij wijst er verder nog op dat de bevolking in Kabul verdrievoudigd is en dat hij vreest werkloos te zullen zijn en te zullen eindigen in een tent. Hij is dan ook de mening toegedaan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document "*ecoi.net features topic: General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" van januari 2013, het rapport "*Afghanistan. Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*" van Danish Immigration Service van mei 2012 en het document "*Achtergrondfiche Afghanistan*" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkel verweer voert tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende werkzaamheden voor de Noorse NGO NRC en de daaruit voortvloeiende problemen met de Taliban. De pertinente motieven dienaangaande van de van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven bijgevolg onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker in de mogelijkheid verkeert om een veilig en redelijk vestigingsalternatief op de bouwen in de stad Kabul, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschrijven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op "high profile" doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel 'targetted' (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van de inschatting door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Kabul, het neerleggen van algemene rapporten en informatie over Afghanistan en de argumentatie dat het aantal aanslagen werkelijk hallucinant is en dat de commissaris-generaal misschien wel kan stellen dat de aanslagen eerder gericht zijn op "high profile" doelwitten maar hij niet op redelijke wijze kan menen dat bij deze aanslagen geen onschuldige burgerslachtoffers vallen, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en door hem aangehaalde aanslagen en incidenten kan immers geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen in 2011 en 2012 waarbij ook burgerslachtoffers vielen, doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat

er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Kabul gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij niet voldoet aan de gestelde voorwaarden voor een redelijk vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul daar hij niet kan terugvallen op een familiaal noch sociaal netwerk zoals voorgeschreven voor UNHCR, wijst de Raad erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Husseini tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Met het betoog dat de bevolking in Kabul verdrievoudigd is en dat hij vreest werkloos te zullen zijn en te zullen eindigen in een tent brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, verder geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die gedurende acht jaar naar school is geweest en die naast Dari en Pashtou tevens een beetje Engels en een beetje Nederlands spreekt, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Het louter uiten van de vrees werkloos en dakloos te zullen zijn volstaat niet om aan te tonen dat dat verzoeker daadwerkelijk persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet immers steeds *in concreto* worden aangetoond. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker in fine vraagt om, subsidiair, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS